

Arrest

**nr. 43 418 van 17 mei 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 januari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaten D. ANDRIEN en E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Verzoeker verklaart tevens het Rijk te zijn binnengekomen op 15 september 2009.

Op 15 september 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten in de hoedanigheid van niet begeleide minderjarige.

Op 6 oktober 2009 wordt een medisch onderzoek uitgevoerd op basis waarvan wordt vastgesteld dat verzoeker ouder is dan 18 jaar.

Op 29 oktober 2009 wordt verzoeker gehoord in het kader van de door hem ingediende asielaanvraag.

Bij nazicht van de Eurodac-databank blijkt dat verzoekers vingerafdrukken reeds geregistreerd werden in Griekenland op 8 januari 2009.

Op 6 november 2009 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Griekse autoriteiten in toepassing van artikel 10, §1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening).

Ingevolge het laten verstrijken van de wettelijke termijn om te antwoorden, wordt Griekenland in toepassing van artikel 18, § 7 van de Dublin-II-Verordening geacht de verantwoordelijke lidstaat te zijn.

Op 7 januari 2010 verstuurt de verwerende partij een Tacit Agreement naar de Griekse autoriteiten.

Op 28 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"(...)

Betrokkene heeft op 15/09/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op dezelfde dag in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 31/12/1993.

Bij het indienen van zijn asielaanvraag op 15/09/2009 verklaarde de betrokkene te zijn geboren op ()3 en dus minderjarig te zijn. Onze diensten uitten twijfel betreffende deze verklaarde leeftijd. Op 06/10/2009 liet de Voogdijdienst een medisch onderzoek uitvoeren in UZ Leuven om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dat onderzoek luidde : "Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat H.J. (...) op datum van 06/10/2009 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar waarbij 20,6 jaar een minimumleeftijd is. Vermoedelijk ligt deze leeftijd dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar. " Op basis van deze conclusie hief de Voogdijdienst op 08/10/2009 de plaatsing onder voogdij op, wat impliceert dat de betrokkene als meerderjarig werd beschouwd.

Uit het Eurodacverslag verslag van 15/09/2009 blijkt dat betrokkene op illegale wijze Griekenland is binnengekomen op 08/01/2009. De Griekse overheid heeft impliciet ingestemd met een Tacit Agreement dd. 07/01/2010 waarin wordt gesteld dat Griekenland op datum van 07/01/2010 verantwoordelijk is geworden tot overname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken dd. 29/10/2009 dat hij Afghanistan zeven maanden geleden heeft verlaten. Wanneer betrokkene wordt geconfronteerd met het feit dat volgens het bovengenoemde Eurodacverslag zijn vingerafdrukken al op 08/01/2009 geregistreerd zijn in Griekenland en dus vóór verklaarde vertrekdatum, verklaart betrokkene dat hij analfabeet is en niets afweet van data. Betrokkene verklaart dat hij via Iran en Turkije naar Griekenland is gereisd. Hij zou in Griekenland 4 à 5 maanden hebben verbleven. Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is via Italië en Frankrijk naar België gekomen waar hij op 15/09/2009 zou zijn aangekomen en er dezelfde dag asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 06/11/2009 werd, op basis van art. 10.1 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, een overnameverzoek verstuurd aan de Griekse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 06/01/2010 nog geen antwoord hadden ontvangen van Griekenland stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Griekse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 07/01/2010.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de

minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009).

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514, 16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009).

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene verklaart dat het de keuze was van de smokkelaar. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft.

*Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.18§7 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten.
(...)"*

Op 28 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

De repatriëring van verzoeker was gepland op 8 februari 2010, maar heeft niet plaatsgevonden wegens verbale weigering door verzoeker.

Op 8 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot heropsluiting van verzoeker.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan "van het artikel 3 lid 2 van de Verordening 343/2003, 51/5 van de wet van 15 december 1980, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48, 48/3 van de Wet van 15 december 1980 en van het artikel 1 en het artikel 33 Conventie van Genève, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, schending van het non-refoulement principe".

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"(...)

A. Situatie van de Griekse asielinstanties

Verzoeker volhardt dat het asielsysteem hoogstens nalatig is in Griekenland. Dat wordt bevestigd door een groot aantal bronnen en dit terwijl er in de bestreden beslissing het volgende geschreven staat: "Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. (RVV. Nr. 21. 514, 16/01/2009)"

Ten eerste valt op te merken dat er sinds dit aangehaalde arrest al een jaar verstreken is. Enkel op één jaar tijd, is er een hele hoop verslagen en nieuwe rechtspraak bijgekomen betreffende de situatie van de Griekse asielinstanties.

Voor de bijkomende informatie over de onaanvaardbare asielsituaties in Griekenland verwijst verzoeker naar het nieuwe verslag, opgemaakt door de Belgische Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, van 12 juni 2009 over de toepassing van het Dublin II Verordening door de Belgische en de Griekse autoriteiten.

Dit rapport is heel volledig en ontzettend actueel zodat men dankzij een vijftiental bladen een goed overzicht krijgt van de problemen die zich stellen met asielzoekers in of uit Griekenland.

Dit verslag legt een hele reeks informatie voor dat afkomstig is van betrouwbare bronnen zodanig dat er geloofwaardigheid en bewijswaarde aan gehecht dient te worden.

Verzoeker hamert dan ook op het feit dat dit rapport bijgewerkt en geactualiseerd werd na de omzetting van de asiel richtlijnen door de Griekse Autoriteiten.

Bovendien werd Griekenland tevens op 11 juni 2009 door het Europees Hof voor Mensenrechten veroordeeld voor de schending van artikel 3 en 5 EVRM. (S.D. c. Grèce v. Greece, flo/fIO. 53541/07 (Sect. 1) (fr) Verzoeker was een asielaanvrager van Turkse origine en kwam naar Griekenland om er asiel aan te vragen. Verzoeker had onmiddellijk aangekondigd dat hij asielzoeker was maar de Griekse autoriteiten wouden hem niet inschrijven als asielaanvrager Hij werd twee maanden lang vastgehouden in het Centrum SOUFLI aan de Turkse- Griekse grens. Deze detentie werd door het Europees hof als tegenstrijdig met het artikel 3 EVRM beoordeeld.

Op 26 november 2009, werd Griekenland opnieuw veroordeeld voor dezelfde redenen als die hierboven beschreven werden (Tabesh c. Grèce (no. 8256/07). In deze zaak is verzoeker een Afghaanse onderdaan die op illegale wijze Griekenland betrad en in bezit was van valse documenten. Hij werd vastgehouden in politielokalen aan de grens van Kordelio (Thessalonique). (14 en 15) Tegenpartij argumenteert vaak dat Griekenland de Conventie van Genève naleeft anders zou er een algemeen verbod zijn om asielzoekers naar Griekenland terug te sturen Verzoeker merkt op dat Griekenland tot twee maal toe veroordeeld werd door het Europees Hof op 4 maanden tijd' Dat internationale rechtspraak toegepast dient te worden door de nationale hoven. Bovendien, verbiedt het Europees hof voor Mensenrechten elke uitzetting van asielzoekers naar Griekenland op basis van de Rule 39 en interim measures (stuk 2).

Overigens, werd de asielprocedure gewijzigd in augustus en toen het nog onder vorm van wetsvoorstel was, gaf UNHCR als volgt haar mening:

"Athens — The United Nations High Commissioner for Refugees is concerned about the draft Presidential Decree that is under consideration and which would entail far-reaching changes to the Greek system of examination of refugee asylum applications. The UN Refugee Agency stated that the changes that are being proposed, may compromise the fair examination of asylum applications according to EU and international standards.

The abolition of the existing administrative Appeals' Board as a second instance stage for the substantial examination of an asylum application, as regards future Appeals would deprive the asylum seekers of access to an effective remedy as required by EU law."

Bijgevolg van de afschaffing van het beroep in volle rechtsmacht en de decentralisatie van de beslissing in eerste aanleg naar de regionale politie kantoren heeft de UNHCR zijn medewerking met de Griekse overheden stopgezet.

Op 30 juni 2009, kwam het nieuw rapport van het Comité ter preventie van de Foltering uit. (stuk 3) Verzoeker maakt tevens een gloednieuw rapport over opgemaakt door de "Austrian Red Cross" met de volgende titel: "The situation of persons returned by Austria to Greece under the Dublin Regulation." (stuk 4) Dit rapport werd opgemaakt op basis van een twintigtal interviews en bezoeken in centra. Verzoeker legt enkel de besluiten neer en herhaalt dat deze van 19 augustus 2009 dateren.

Het verslag schrijft onder andere dat : "According to our interview partners, the Greek Asylum law and asylum system is 'fair on paper", but in practice it does not seem to be implemented as it should be." Men vindt er tevens een korte uitleg over de manier waarop de asielpcedure verloopt en de recente afschaffing van de beroepinstantie.

Overigens, leest men ook dat 90% niet over financieel hulp beschikken, dat de kinderen van asielpzoekers vaak ongeschoold blijven en dat hun ouders effectief niet kunnen werken met hun "pink card". Nochtans schrijft verwerende partij dat "Elke asielpzoeker ontvangt een "roze kaart", dit o.a, toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg.

"According to our interview partners the first instance asylum procedure is conducted by the Greek aliens police. Access is rather restricted, Each police officer is supposed to conduct 20 to 25 interviews per daii according to police guidelines. This entails very brief interviews which corn prise only about two questions per asylum seeker.

Dublin returnees are usually only asked to write down a few lines in their own languages about the reason(s) for their flight to Greece. There is usually no interview and no interpretation available at the airport. Some asylum seekers told us that they were not even asked to write down anything. Generally, there does not seem to be nearly enough information — let alone in the mother tongues of the asylum seekers — about the procedure, the possibilities for accommodation and support and for legal counselling.

First instance decisions are standardised, one-page, copy-pasted forms which are issued only in Greek. Country of Origin Information is not collected and used by the first instance. The decisions do not contain any reference to individual asylum cases, and generally state that the asylum seeker migrated for economic reasons and lacks valid grounds for refugee status.

In 2008 the recognition rate of the first instance was 0.05 percent. (...)

However, the Appeals Board was abolished by presidential decree 81/09 which entered into force on July 20th 2009. This means that asylum seekers (Dublin returnees) whose claims have been rejected by the first instance can now only turn to the Greek Council of State (CoS), which was hitherto the third instance asylum authority. The CoS does not review the substance of asylum claims, it can only annul first instance decisions. Additionally the procedure before the CoS takes many years, requires legal support by a lawyer and is very costly. This means that in the future the vast majority of asylum seekers might not have the substance of their claims examined and could be unable to afford an appeal to the CoS against the negative first instance decision. (wij onderlijnen)

Overigens, werd er door NOAS Norwegian Helsinki Committee AITHMA het volgend rapport in Oktober bekend gemaakt: Out the Back Door: The Dublin II Regulation and illegal deportations from Greece (2) In bijlage is het Persbericht terug te vinden. (stuk 5)

Ten laatste, vindt u het recent verslag van Human Right watch die evenals de alarmbel trekt betreffende de situatie van asielpzoekers in Griekenland. (stuk 6) De situatie in Griekenland is zelfs zo onaanneembaar, dat een groepering van NGO's besloten heeft om klacht in te dienen bij de Europese Commissie. (stuk 7) Last but not least, heeft het UNHCR een verslag gepubliceerd in December 2009 waarvan het besluit als volgt luidt: (stuk 8) "In light of the situation described above, UNHCR continues to advise Governments to refrain from returning asylum-seekers to Greece under the Dublin Regulation or otherwise. UNHCR recommends that Governments make use of Article 3 (2) of the Regulation, allowing States to examine an asylum application even if such examination is not its responsibility under the criteria laid down in the Dublin Regulation; and of Article 15 with regard to unification of extended family members within the EU."

Onze nationale gerechtelijke hoven passen de besluiten van dit rapport toe. Ook de Franstalige kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkennen dat Griekenland niet in staat is de nodige

bescherming te bieden. Zie in bijlage de arresten van de Franstalige kamer van de RVV van 10 december 2009, van de kamer van inbeschuldigingstelling (Nederlandse kamer en franse kamer)(stuk 9).

Tegenpartij blijkt duidelijk een verwarring te maken tussen het materieel theoretische recht op asiel en opvang en de reële situatie zoals die dagelijks plaatsvindt.

Ten laatste, rekeninghoudend met de huidige financiële chaos die in Griekenland heerst, kan men zich inbeelden dat de beloofde hervorming van de asielprocedure niet als prioriteit beschouwd wordt door de Griekse regering en dat de actuele situatie integendeel nog zal verslechteren.

Situatie van verzoeker in Griekenland

Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan, zijn broer werd vermoord en zijn ouders sloegen op de vlucht. Hij heeft recht op een internationale bescherming.

1) Detentie

Toen verzoeker per boot op het Griekse strand (sami Eiland) aankwam, werd hij op een gewelddadige manier aangehouden door de politie en 2 dagen vastgehouden in een politiebureau. Hierna werd hij vrijgelaten met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De detentie omstandigheden worden zwaar bekritiseerd door het UNHCR verslag van december, p.8: "Detention of asylum-seekers. While detention of asylum-seekers who arrive in an irregular manner is not mandatory under Greek legislation,³⁵ in practice they are systematically detained, along with other irregular entrants. Administrative detention is legitimized through the issuance of a deportation order within 48 hours of the arrest, accompanied by a detention order, which is lifted only following court procedures ("objections against detention"). Alternatives to detention are not considered and no individual assessment of the need to detain an asylum-seeker takes place. ³⁶ At several entry points, the period of detention is prolonged of the individual applies for asylum. The threat of prolongation of detention, combined with the substandard conditions in many detention facilities, may deter persons from applying for asylum.³⁷

Conditions in administrative detention facilities are generally inadequate, with the exception of two new detention centers in Sarnos³⁸ and in Fylakio-Evros.³⁹ However, also these concerns arise due to severe overcrowding, lack of well-trained staff the absence of formalized regulations and financial constraints. In other locations, irregular migrants and asylum-seekers are detained in unsuitable facilities, such as warehouses and police stations

...

Police detention facilities are also extensively used, despite being inappropriate for holding people longer than a few days. In the Evros region in particular, UNHCR has identified poor hygienic conditions in the main Border Guard Police Stations,⁴¹ as well as failure to separate men, women and unaccompanied minors,⁴² and limited access to medical care for detainees.⁴³ Asylum-seekers have also described police violence in detention. The European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment (CPT) reported in October 2008 on allegations of ill-treatment and on the poor general conditions.⁴⁵ Detainees do not have access to information, legal counseling and interpreters, except in the few facilities where services are provided by NGOs or others through limited EC-funded projects.⁴⁶ Even in these locations, the high numbers of persons needing assistance in mean that these services are not available to all who need them."

Verzoeker volhardt dat hij zelf persoonlijk de detentie omstandigheden meegemaakt heeft. Dat het eiland Semi aan de grens ligt bij Turkije evenals de detentieplaatsen van de twee recent arresten (S.D. / Griekenland en Tabesh c. Grèce) ook om asielzoekers ging die aan de grens vastgehouden werden. Het is ongetwijfeld dat de situatie aan de grenzen van Griekenland het er slechtst aan toe zijn aangezien ze onophoudelijk nieuwkomers arresteren in tegenstelling met het centrum van het land.

2) Toegang tot de asielprocedure

Toen verzoeker vrijgelaten werd, reisde hij tot Athene. Daar verbleef hij in het Tiki Park gedurende 4 maanden. De politie kwam hen regelmatig lastig vallen en hij werd wel 100 keer geslagen. Ze moesten zich bijgevolg verschuilen. Hij werd zelfs aan zijn hoofd gewond. Gedurende die hele tijd werd hij door niemand geholpen. Hij kreeg geen legale hulp of enige tip. Hij wist nergens naar toe en voelde zich

onveilig. Hij vond uiteindelijk een passeur die hem naar Amonia bracht. Hij moest vijf maanden lang wachten vooraleer er een mogelijkheid bestond om naar België te reizen en waarschijnlijk ook om het geld in te zamelen... De haast onmogelijkheid om in Griekenland een asielaanvraag in te dienen werd bevestigd door het UN Rapport. Bovendien, het feit dat er geen enkele hulp verleenbaar is op straat, versterkt de ontoegankelijkheid.

Access to the asylum procedure

Some people who are apprehended at the border or after irregular entry into Greece do not express the wish to seek asylum in Greece. In some cases they may be reluctant to apply because of problems in the Greek asylum system, including the limited prospects of recognition, and inadequate conditions of reception. Many are aware that an application will involve registration in Eurodac, and likely return to Greece if they seek asylum in another country participating in the Dublin II Regulation. For those who wish to apply for asylum in Greece, access to the procedure remains challenging. Applications may in theory be lodged at all points of arrival on Greek territory. According to article 2 of Presidential Decree 90/2008, the "competent authorities to receive and register asylum claims" are (1) the Asylum Departments of the Aliens' Directorates of Attica and of Thessaloniki, (2) the Security Departments of the National Airports, and (3) the Subdirectorates and Security Departments belonging to the Police Directorates across the country (there are 53 Directorates). In practice, it appears difficult to lodge an asylum claim outside Athens, 27 owing to various factors. Border authorities frequently refuse to register claims, and refuse entry, or remove irregularly arriving people, as described above. Greece lacks arrangements at points of entry whereby people seeking international protection can be identified. Interpretation, legal advice or other forms of assistance or procedure at counselling are scarce. Only, a handful of structures are, periodically, in place which could provide such assistance, for instance under an EC-funded project 28 or other NGO activities. At sea and land entry points, experienced staff are not available to respond to the needs of vulnerable persons such as unaccompanied children or traumatized individuals.

Even if the Asylum Department of "Petrou Ralli" in Athens, registration of claims is difficult, as the system lacks capacity to meet the demand. Applications are received on only one day per week. At present, around 20 claims are registered in one day, although up to 2,000 persons may be queuing to apply for asylum. Persons seeking to apply for asylum may be obliged to return repeatedly over several months before having the opportunity to register.

No standard prioritization system applies. Registration staff are police personnel who lack training for this specialized attention, and are insufficient in number. Asylum claimants are expected to provide an address in Greece, and given the difficulties asylum-seekers face in securing accommodation,³² this proves impossible for many people. Consequently, it is difficult for the authorities to notify asylum-seekers of developments in their case, and for asylum-seekers to meet deadlines for important procedural steps, including the filing of an appeal."

3) Refoulement

Verzoeker verwijst naar de ontoegankelijkheid en de slechte kwaliteit (cfr. UNHCR verslag) om te volharden dat er evenals een groot risico of refoulement bestaat in Griekenland.

In het rapport van Hammerberg wordt het risico van "refoulement" duidelijk aangekaart:

"refoulement en chaîne". Report of Thomas Hammerberg, Commissaris voor Mensenrechten aan de Europese Raad, over zijn bezoek aan Griekenland van 8 tot 10 december 2008).

Whilst the Commissioner commends the latest legislation aimed at providing a comprehensive protection regime for asylum seekers, he notes the persistence of grave, systemic deficiencies in the Greek asylum practice that put at risk the fundamental right to seek and to enjoy asylum and call for the establishment of a coherent and adequately resourced action plan on refugee protection. The Commissioner calls upon the authorities to effectively incorporate in asylum practice international and Council of Europe standards on foreign nationals' detention and forced return and to revisit the existing readmission agreement with Turkey in order to fully align it with the Council of Europe human rights standards.

(. ")

During his visit to Greece the Commissioner was also informed by the Greek Council for Refugees of a disturbing case of a 15-year-old Afghan boy who in September 2008 was reportedly arrested in Greece, immediately deported back to Turkey and subsequently to his home country.(...)

53. As regards in particular the Readmission Protocol (Law 303072002) that exists between Greece and Turkey, the Commissioner calls upon the authorities of both countries to revisit promptly this agreement and introduce into it provisions that would provide dear safeguards for the effective protection of the human rights of all irregular migrants, including asylum seekers, with special attention being paid to unaccompanied minors.

54. Moreover, the Commissioner recalls that Turkey adheres still to the geographical limitation of the 1951 UN Refugee Convention, thus excluding from refugee status persons coming from outside of Europe. This fact calls for, additionally, the Greek authorities' extreme cautiousness when proceeding to forced returns of irregular migrants to Turkey. In this context, the Commissioner urges also Greece to accede promptly to the 1963 Protocol No 4 to the European Convention on Human Rights that, *inter alia*, proscribes the collective expulsion of aliens.

Het internationaal recht omvat een fundamenteel beginsel van non-refoulement. Dit principe belemmert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève.

Zoals uitgezet in de feiten, koestert verzoeker een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op een ernstige schade in Afghanistan en heeft recht op een serieus onderzoek van zijn asielaanvraag.

4) Individuele aard van het risico

Indien Uw raad nog niet overtuigd zou zijn van de schending van de opgeworpen middelen in geval van overdracht van verzoeker naar Griekenland, haalt verzoeker nog de volgende rechtspraak aan:

De rechtspraak van de Europese Rechter voor mensenrechten beperkt de voorwaarde van een schending van individuele aard tot het behoren van een welbepaalde groep die een risico loopt. Verzoeker behoort tot een groep die recht heeft op een internationale bescherming. Deze enige hoedanigheid volstaat dan ook om een persoonlijke schending te kunnen verwachten in Griekenland.

Dit vloeit voort uit de volgende rechtspraak:

Salah Sheekh v. Netherlands (Application no. 1948/04)

184 (...) It appears from the applicant's account that he and his family were targeted because they belonged to a minority and for that reason it was known that they had no means of protection; (...). The Court would add that, in its opinion, the applicant cannot be required to establish the existence of further special distinguishing features concerning him personal in order to show that he was, and continues to be, personally at risk. (...)

However, in the present case, the Court considers, on the basis of the applicant's account and the information about the situation in the "relative unsafe" areas of Somalia in so far as members of the Ashraf minority are concerned, that it is foreseeable that on his return the applicant would be exposed to treatment in breach of Article 3. It might render the protection offered by that provision illusory *z.f.* in addition to the fact of his belonging to the Ashraf — which the Government have not disputed —, the applicant were required to show the existence of further special distinguishing features.

Saadi c Italie (Requête no 3 7201/06)

§ 132. Dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, (...), qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé.

Abdolkhani & Kariinia v Turkey (Application no. 30471/08)

75. In cases where an applicant alleges that he or she is a member of a group systematically exposed to a practice of ill-treatment, the protection of Article 3 of the Convention enters in to play when the applicant establishes that there are serious reasons to believe the existence of that practice and his or her membership of the group concerned (see Saadi, cited above, § 132). In such circumstances, the Court would not insist that the applicant show the existence of further special distinguishing features if to do so would render illusory the protection afforded by Article 3.

This will be determined in the light of the applicant's account and the information on the situation in the country of destination in respect of the group in question.

Voor al deze redenen en neergelegde documenten, volhardt verzoeker dat het verschillende schendingen begaan zijn door tegenpartij. Deze schendingen zijn het onmiddellijk gevolg van de hierboven beschreven situatie in Griekenland en van verzoeker en elk onderdeel van huidig verzoekschrift verwijst naar deze situatie.

C. Uiteenzetting van de middelen

Het terugzenden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen. (Cass. 4 februari 1992, Arr, Cass, 1993, T, 148)

Verzoeker toont middels het geheel van zijn verzoekschrift, en middels zijn persoonlijke ervaring, in welke zin Griekenland geen geschikt land is om een asielaanvraag in te dienen. De Conventie van Genève is bindend en de verbintenissen ervan zijn in ons nationaal recht geïntegreerd zodanig dat de tegenpartij zich ook verantwoordelijk maakt van de schending van artikels 48, 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 Conventie van Genève.

In casu bestaat er een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen zoals verzoeker reeds persoonlijk kon meemaken en zoals zijn relaas bevestigd werd door de stukken in bijlage. Verzoeker verwijst nog naar het arrest van het Hof van Beroep van Brussel waarbij de rechter geoordeeld heeft dat:

Les nombreux rapports alarmants émanants d'institutions internationales diverses, (...) qui constatent que nonobstant la transcription par la Grèce des normes européennes en matière d'asile dans sa législation nationale, la situation sur le terrain n'a pas encore évolué favorablement". (arrest Cour d'Appel Bruxelles, du 12/10/2009, (3ème chambre) R. N° 2009/7187) en legt nog een ander arrest van la Chambre des Mises en Accusation van Brussel en die eveneens tot een schending van artikel 3 besluiten. Bovendien, wordt ook de aandacht getrokken op het feit dat er tussen Nederlandstalige en Franstalige kamers een verschil in rechtspraak bestaat. (stuk)

Bijgevolg, dient verwerende partij krachtens artikel 3 lid 2 van de Verordening 343/2003 toe te passen. Ten laatste, heeft UNHCR haar verslag van 15 april 2008 bevestigd en vraagt de Lidstaten om het soevereiniteitsclausule (artikel 3) toe te passen. "In light of the situation described above, UNHCR continues to advise Governments to refrain from returning asylum-seekers to Greece under the Dublin Regulation or otherwise. UNHR recommends that Governments make use of Article 3 (2) of the Regulation, allowing States to examine an asylum application even if such examination is not its responsibility under the criteria laid down in the Dublin Regulation; and of Article 15 with regard to unification of extended family members within the E U."

2. Overwegende dat tegenpartij de rechtspraak van uw Raad niet in acht schijnt genomen te hebben. Verzoeker herneemt een onderdeel van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2009 (Nr: 48.225) (stuk 9): "La décision attaquée se base essentiellement sur des considérations de tipe général pour justifier que la partie adverse décide de ne pas faire application de la clause de souveraineté prévue par l'article 3.2. dit Règlement Dublin et de ne pas examiner la demande d'asile introduit par le requérant, affirmant qu' un certain nombre de principes en matière d'asile sont respectés par les autorités grecques, alors que 1(1 requête cite les rapports de nombreuses autorités internationales qui déplorent tant l'absence de garanties juridiques qui caractérise la procédure mise en oeuvre par les autorités grècques chargées de l'examen de demandes d'asile que les conditions d'accueil des demandeurs d'asile largement déficientes. Or ces autorités internationales, dont les prises de positions sont de notoriété publique, que le Conseil a déjà eu l'occasion de citer a de nombreuses reprises dans plusieurs arrêts récents et que la partie adverse ne peut dès lors ignorer, font autorité en matière d'asile et de protection des droits humains. En conséquence, le Conseil estime que la partie défenderesse a manqué à son obligation de motivation des actes administratifs ainsi qu'au principe de bonne administration, tenant du devoir de soin dans la préparation d'une décision administrative dès lors qu'elle n'évoque et ne reconte pas tme seule des sources critiques, qu'elle passe totalement sous silence, et qu'elle ne dispose en outre d'aucune information des autorités grecques au sujet de la situation particulière du requérant en Grèce, Verzoeker volhardt dan ook dat deze redenering aan zijn situatie toegepast dient te worden.

*Voor deze redenen werden ook de motiveringplicht voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden, de bijlage 26quater werd niet afdoende gemotiveerd.
(...)"*

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, § 7 van de Dublin-II-Verordening en naar het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond door verzoeker.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het enig middel verder zal worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 september 2009 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. De verwerende partij heeft op 6 november 2009 een vraag tot overname van verzoeker aan de Griekse autoriteiten gericht met toepassing van artikel 10, § 1 van de Dublin-II-Verordening. Aangezien de Griekse autoriteiten niet binnen een termijn van twee maanden na de indiening van het verzoek tot overname geantwoord hebben, staat dit overeenkomstig artikel 18, § 7 van de Dublin-II-Verordening gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt dit de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst. De verwerende partij bracht de Griekse autoriteiten hiervan op de hoogte met een Tacit Agreement dat werd verstuurd op 7 januari 2010. De Raad stelt vast dat deze gegevens feitelijke grondslag vinden in het administratief dossier. De bestreden beslissing is wettig genomen conform de Dublin-II-Verordening en dit wordt bovendien niet betwist door verzoeker. Aangezien Griekenland de verplichting heeft om verzoeker over te nemen, bestaat er voor de Belgische lidstaat geen verplichting om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen. Evenwel *kan* de Belgische lidstaat op grond van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening (de "*soevereiniteitsclausule*") de

asielaanvraag van verzoeker zelf behandelen. Dit is echter slechts een mogelijkheid en geenszins een verplichting. Het staat de Belgische staat vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid en dit ongeacht allerhande aanbevelingen die door derden worden gedaan. Deze bepaling laat individuele vluchtelingen in geen geval toe zelf te kiezen voor het land waar zij hun asielverzoek behandeld wensen te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek. *In casu* heeft de Belgische lidstaat geen gebruik wensen te maken van deze mogelijkheid.

In de bestreden beslissing wordt bovendien duidelijk aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik wensen te maken van de door artikel 3, punt 2 van de Dublin-II-Verordening geboden mogelijkheid en de Raad verwijst vooreerst naar de motivering van de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Betrokkene heeft op 15/09/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op dezelfde dag in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 31/12/1993.

Bij het indienen van zijn asielaanvraag op 15/09/2009 verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 31/12/1993 en dus minderjarig te zijn. Onze diensten uitten twijfel betreffende deze verklaarde leeftijd. Op 06/10/2009 liet de Voogdijdienst een medisch onderzoek uitvoeren in UZ Leuven om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dat onderzoek luidde : "Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat H.J. (...) op datum van 06/10/2009 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar waarbij 20,6 jaar een minimumleeftijd is. Vermoedelijk ligt deze leeftijd dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar. " Op basis van deze conclusie hief de Voogdijdienst op 08/10/2009 de plaatsing onder voogdij op, wat impliceert dat de betrokkene als meerderjarig werd beschouwd.

Uit het Eurodacverslag verslag van 15/09/2009 blijkt dat betrokkene op illegale wijze Griekenland is binnengekomen op 08/01/2009. De Griekse overheid heeft impliciet ingestemd met een Tacit Agreement dd. 07/01/2010 waarin wordt gesteld dat Griekenland op datum van 07/01/2010 verantwoordelijk is geworden tot overname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken dd. 29/10/2009 dat hij Afghanistan zeven maanden geleden heeft verlaten. Wanneer betrokkene wordt geconfronteerd met het feit dat volgens het bovengenoemde Eurodacverslag zijn vingerafdrukken al op 08/01/2009 geregistreerd zijn in Griekenland en dus vóór verklaarde vertrekdatum, verklaart betrokkene dat hij analfabeet is en niets afweet van data. Betrokkene verklaart dat hij via Iran en Turkije naar Griekenland is gereisd. Hij zou in Griekenland 4 à 5 maanden hebben verbleven. Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is via Italië en Frankrijk naar België gekomen waar hij op 15/09/2009 zou zijn aangekomen en er dezelfde dag asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 06/11/2009 werd, op basis van art. 10.1 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, een overnameverzoek verstuurd aan de Griekse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 06/01/2010 nog geen antwoord hadden ontvangen van Griekenland stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Griekse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 07/01/2010.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009).

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Unie-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514, 16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009).

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene verklaart dat het de keuze was van de smokkelaar. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 18§7 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten.”

Artikel 3, § 2 van de Dublin-II-Verordening schept op zich geen verdere verplichtingen in hoofde van de verwerende partij. Het feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de redenen waarom de verwerende partij geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule die is opgenomen in artikel 3, § 2 van de Dublin-II-Verordening laat niet toe te bepalen dat deze bepaling is geschonden.

Verzoeker koppelt de aangevoerde schending van artikel 3, § 2 van de Dublin-II-Verordening aan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), daar hij meent dat er een reëel risico bestaat dat hij onderworpen zal worden aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen zoals verzoeker stelt reeds persoonlijk te hebben meegemaakt en wat bevestigd zou worden door de verscheidene mensenrechtenrapporten die hij tevens heeft toegevoegd bij zijn inleidend verzoekschrift.

Dienaangaande motiveerde de verwerende partij in de bestreden beslissing wat volgt:

“Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.”

Niettegenstaande uit de bewoordingen van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat kan afgeleid worden om een asielverzoek te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek, mag dit gegeven evenwel geen afbreuk doen aan het principe waarbij een vreemdeling hoe dan ook niet kan worden teruggestuurd naar een land waar hij zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de

verwijdering door een lidstaat een probleem kan vormen ten aanzien van artikel 3 van het EVRM en derhalve de verantwoordelijkheid van een staat die gebonden is door het Verdrag, met zich mee kan brengen wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in het land waarnaar hij wordt teruggestuurd, een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. In die omstandigheden omvat artikel 3 van het EVRM de verplichting om de betreffende persoon niet te verwijderen naar dit land (zie EHRM, *Y v. Rusland*, 4 december 2008, § 75, en de arresten waarnaar verwezen wordt; *adde* EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005).

De vaststelling dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de vreemdeling in het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek rechtstreeks of onrechtstreeks zal onderworpen worden aan handelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM, verplicht bijgevolg de lidstaat waar de betrokken vreemdeling zich bevindt om toepassing te maken van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening.

De betrokken staat, lidstaat van de Europese Unie, is een rechtsstaat en partij bij het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en is bovendien gebonden door de Europese Migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat de betrokken staat zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: “*The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.*” Vrije vertaling: “*Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen*”). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of naar dit land kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot problemen in verband met artikel 3 van het EVRM (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan de verzoeker om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, *Y v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM, *Y v. Rusland*, 4 december 2008, § 78; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 108 *in fine*).

Wat de algemene situatie in een land betreft, heeft het EHRM vaak belang gehecht aan informatie zoals opgenomen in recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties, zoals Amnesty International of gouvernementele bronnen (zie ook bijvoorbeeld: EHRM, *Moayad v. Duitsland*, 20 februari 2007, §§ 65-66; EHRM, *Said v. Nederland*, 5 juli 2005, § 54; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 67 en EHRM, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, 15 november 1996, §§ 99-100). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoeker in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

Het bestaan van het risico moet worden beoordeeld in functie van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben ten tijde van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis* EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 81; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, 20 mars 1991, §§ 75-76; EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 107).

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Griekenland nog geen asielaanvraag heeft ingediend en dat hij ten tijde van het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin melding heeft gemaakt van een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten of de onmogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen of eventuele tekortkomingen op dit vlak en dit niettegenstaande hij de kans kreeg om hierover uit te wijden. Als specifieke reden voor de behandeling van zijn asielaanvraag in België stelt de verzoeker: “België was de keuze van de smokkelaar.” Verder verklaarde verzoeker dat hij een smokkelaar betaalde om naar België af te reizen en dat zijn vingerafdrukken onderweg werden afgenomen en dat er ten aanzien van hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen maar dat hij niet meteen is vertrokken. Pas na consultatie en tussenkomst van zijn advocate maakt de verzoeker melding van problemen die hij in Griekenland zou hebben ondervonden. Met deze plotse wending in zijn verklaringen slaagt de verzoeker er niet in aan te tonen dat zijn stelling dat hij “middels zijn persoonlijke ervaring” aantoont dat Griekenland geen geschikt land is om een asielaanvraag in te dienen, meer is dan een loutere hypothese.

De eenvoudige verwijzing naar algemene rapporten die gewag maken van bepaalde problemen bij de opvang van asielzoekers op nauwkeurig omschreven plaatsen en tijdstippen, is echter onvoldoende om het bovenvermelde risico aan te tonen. De omstandigheid dat deze verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen zoals het UNHCR, de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa of van niet gouvernementele organisaties, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend worden, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan de verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij zulk een reëel risico loopt in de staat naar waar hij wordt teruggestuurd.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van het EHRM van 11 juni 2009 in de zaak S.D.t. Griekenland en het gelijkaardige arrest Tabesh c. Grèce van 26 november 2009, merkt de Raad op dat verzoeker op geen enkel ogenblik elementen heeft aangegeven die erop wijzen dat zijn geval zou kunnen vergeleken worden met het geval dat aanleiding gaf tot voormeld arrest. De Raad benadrukt dat in deze arresten duidelijk de plaats van opsluiting van de vreemdeling in kwestie werd vastgesteld alsmede de verblijfsduur (punt 49 van het arrest: “en espèce, la Cour relève que le requérant a été placé au centre de détention de Soufli du 12 mai au 10 juillet 2007, par la suite il a été transféré au centre de détention pour étrangers de l’Attique (Petrou Rali), où il a été détenu pendant six jours”). Vervolgens komt het EHRM, na de vergelijking van verzoekers gedetailleerde verklaringen aangaande de verblijfsomstandigheden in deze detentiecentra en beschrijvingen ervan in rapporten van internationale organisaties, tot de volgende conclusie in punt 53 van het arrest: “Eu égard à ce qui précède, la Cour estime que les conditions de détention du requérant, en tant que réfugié et demandeur d’asile, combinées à la durée excessive de sa détention et de pareilles conditions, s’analysent en un traitement dégradant ». De Raad herhaalt dat verzoeker op geen enkel ogenblik heeft aangetoond dat hij slechte ervaringen heeft gekend in Griekenland. De Raad ziet in deze omstandigheden niet in waarom de verwerende partij in de bestreden beslissing diende te motiveren aangaande het voormeld arrest van het EHRM. Verzoeker toont evenmin aan dat hij bij terugkeer in mensonwaardige omstandigheden zal opgevangen worden in Griekenland, temeer daar in de bestreden beslissing gesteld wordt: “De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden”.

Verzoeker verwijst tevens naar de volgende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, met name Salah Sheekh v. Netherlands, Saadi c. Italie, Abdolkhani and Kariminia v. Turkey en stelt dienaangaande dat volgens deze rechtspraak de voorwaarde van een schending van individuele aard beperkt tot het behoren van een welbepaalde groep die een risico loopt. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het refereren naar deze voormelde arresten zonder aan te tonen dat zijn situatie gelijklopend is met deze uit de vernoemde zaken of dat in genoemde zaken een gelijkaardige beslissing getroffen werd als de bestreden beslissing en hij bovendien niet aangeeft tot welke groep hij behoort zodat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt waarom de verwerende partij de door hem genoemde rechtspraak in rekening diende te nemen.

Bovendien, het feit dat door een aantal rechtscolleges in het kader van procedures in kortgeding, procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid of procedures gericht op het opleggen van voorlopige

maatregelen, beslist werd geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten, toont aan dat het in specifieke gevallen aangewezen was om, alvorens toepassing te maken van de bepalingen van de Dublin-II-Verordening, de mogelijke schending van bepaalde rechtsregels aan een verder onderzoek te onderwerpen en intussen de rechten van de betrokkenen veilig te stellen maar leidt in voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat, gezien de stukken eigen aan het dossier, verzoeker het slachtoffer dreigt te worden van een terugleiding naar zijn land van herkomst.

Verzoeker kan zich ook niet dienstig beroepen op het arrest van het hof van beroep van Brussel van 12 oktober 2009 en een ander arrest van la chambre des mises en accusation daar verzoeker louter verwijst naar deze arresten en zich beperkt tot de stelling dat deze arresten hebben besloten tot een schending van "het artikel" 3 zonder aan te tonen dat de situatie gelijklopend is met deze uit de vernoemde zaken of dat in genoemde zaken een gelijkaardige beslissing getroffen werd als de bestreden beslissing.

Tevens wenst de Raad op te merken dat de rechterlijke beslissingen in de huidige continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

Wat betreft 'het onrechtstreekse risico op verwijdering naar het land van herkomst', heeft het EHRM reeds geoordeeld dat de onrechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst via een ander land, hetwelk eveneens een verdragsstaat is bij het EVRM deze staat niet van zijn verantwoordelijkheid ontslaat om er over te waken dat de verzoeker, door de beslissing om hem van het grondgebied te verwijderen niet blootgesteld wordt aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. In deze context kan een lidstaat van de Europese Unie niet langer zonder meer vertrouwen op het systeem dat ingesteld werd door de Dublin-II-Verordening. Wanneer staten internationale organisaties oprichten of *mutatis mutandis* internationale verdragen sluiten om samen te werken op bepaalde domeinen, kan de bescherming van fundamentele rechten hierdoor geraakt worden. Het zou echter niet stroken met de doelstellingen van het EVRM dat de verdragsstaten zich op die wijze op het desbetreffende domein zouden kunnen onttrekken aan iedere verantwoordelijkheid ten aanzien van het EVRM (cf. EHRM, *T.I. v. Verenigd Koninkrijk*, 7 maart 2000 en EHRM, *Waite et Kennedy v. Duitsland*, 18 februari 1999, § 67).

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 33 van de Conventie van Genève zal geschonden worden en zodoende dat er enig risico op teruggrijving bestaat zonder behandeling van zijn asielaanvraag door de Griekse autoriteiten. Dienaangaande dient er tevens op gewezen te worden dat de Griekse overheden geen enkele poging hebben ondernomen om verzoeker terug te drijven nadat hij werd tegengehouden en zijn vingerafdrukken werden genomen. Integendeel verzoeker werd gewoon vrijgelaten en hij verklaart zelf vrijwillig naar België te zijn afgereisd. De stelling van verzoeker waarbij hij zich beroept op het rapport van Thomas Hammerberg is vooralsnog hypothetisch en wordt niet gestaafd door een concreet bewijs en werd niet voorgelegd op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen zodat het de verwerende partij geenszins ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te houden.

In de mate dat verzoeker de mening is toegedaan dat Griekenland hem geen daadwerkelijke rechtsbescherming kan verlenen, wijst de Raad erop dat een dergelijke bescherming niet afhangt van de zekerheid van een gunstige afloop voor de verzoekende partij en gerelateerd is aan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen (vgl. EHRM, arrest Conka van 5 februari 2002, nr. 75).

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), wijst de Raad op artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De Raad stelt vast dat verzoeker deze schending aanvoert in de aanhef van zijn middel doch nalaat aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing de voornoemde bepaling schendt. Het enige middel is dan ook onontvankelijk wat deze ingeroepen schending betreft.

Waar verzoeker stelt dat de artikelen die het recht op asiel en bescherming veroorloven *in concreto* ook geschonden zijn, dat de Vluchtelingenconventie bindend is en de verbintenissen in ons nationaal recht geïntegreerd zijn zodanig dat er een schending optreedt van de artikelen 48 en 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, verzuimt verzoeker wederom *in concreto* aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing de voornoemde bepalingen schendt, minstens valt de kritiek terzake samen met zijn hiervoor besproken grieven.

Het enige middel is in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU